

Setmanari humoristich, popular y catalá de bona mena.

DESLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.

SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llochs de venda de periódichs.

Encárrechs y correspondencia: plassa de la Catedral, núm. 2 bis, baixos.

Número solt, 5 céntims.---Suscripció per un any, 3 pissetas.

MALA BATUDA

Per més que venti no surt gota de grà. ¡Tot es palla!

DE TOT ARREU

Lo dia 28 del passat juny hi hagué en Versalles (París) un escàndol d'aquells que fan avergonyir al miliciano més torrat.

Feyan una professó per l'interior de la Catedral y al arribar a la porta, lo sacerdot que portava la Custodia s'atansá pera donar la benedicció a la gentada que omplia de gom a gom la plassa.

Veyent los agents de policia que la gent s'agenollava embestiren a garrotades a les dones y criatures de la manera més salvatge.

M Jeslin, ex-governador de París y general retirat que anava a la professó, s'encará ab un dels pillets que més cridaven, dientli:

«Haveu fet vostre servey militar? ¿No? Donchs be, si jo estigués en actiu servey no vos valdria puix los que no creuen giran la espatlla al primer tiro.»

Lo Patriarca de la Terra Santa ha cedit terrenes pertenyents a la Comuniat del Sant Sepulcre pera que puga axecarse en Jerusalem, un observatori astronómich.

De gran mérit artístich es la ornamentació del missatge que les Associacions catoliques de treballadors establertes a Espanya envian a sa Santetat Lleó XIII.

A la esquerra del text hi ha una magnífica pintura al oli y en lo fondo s'hi destaca lo retrato del Papa, qui está assegut en son Trono, rodejat de sa Cort y rebent a una comissió de mariners de la Companyia Trasatlántica.

Lo poble de La Figuera, que tenia anunciades per tercera vegada les eleccions municipals, pera'l dia 27 del passat mes de Juny, dexá passar aquest dia sense acudir cap elector als comicis trobantse avuy sense ajuntament perque com que cada dia s'extén més sobre la seva comarca la filoxera, y ab ella la miseria, y no hi ha ningú que's vegi ab cor de treure d'aquell suferit poble agrícola un céntim pera les diferents atencions que pesan sobre'l Municipi, en lo que afecta a recaudador del Estat, y tenen ben present al mateix temps que sos prechs y lamentacions no han sigut ateses, pera exposarse a confiar en promeses, ningú vol acceptar lo càrrech de regidor.

La forsa de que's compon lo cos de somatents, segons la revista d'aquest any, es la següent: Provincia de Barcelona, 16.594 individus; Girona, 8.877; Lleyda, 41.143, y Tarragona, 4.193, arribant tots junts a la suma de 40.777 homes.

Hem rebut lo Reglament d'una nova societat qu'acaba de fundarse a Barcelona, ab lo titol de *Sociedad de defensa de los intereses creados por la agregación*. Li desitjém llarga vida en be de Barcelona gran, que prou necessita que tots hi posém lo coll.

Les maules de les nacions cristianes respecte la qüestió grega ja comensan a donar sos resultats.

Los profetes turchs van per les tribus de la India cantant ab esbojarrats versos lo triomf de ses armes y ja en la India y Argelia se comensa a sentir entre la rassa mussulmana febre de guerra santa.

Veus aquí lo que'ns ha portat per ara exa protecció a la mitja-lluna. Deu sab lo que vindrá demá.

Ha dexat l'Alcaldia D. Joseph M.ª Nadal, de qui conservará Barcelona un bon recort per ses qualitats personals.

Llástima que'l *caciquisme* imperant, neutralisés los bons propòsits de que estava animat per la regeneració de la casa gran.

La desilusió qu'axó li procurá deu haver contribuït no poch, a no continuar sisquera en lo càrrech de regidor que hauria pogut conservar sens gran esforç, delicadesa que l'honra molt als nostres ulls.

Llimalla.—En S. Borrut y Soler nos ha remés un tomet de poesies acoblades baix aquest titol, en les que hi domina la nota patriòtica bastant ben sentida. Del prólech no'n dihém res puig es un joch de paraules no gayre justificat.

Lo cert es qu'Espanya no n'está pas contenta del seu servey, lo dia menos pensat, li paga la mesada y li diu que's busqui casa.

Perque ni sap cuydar d'aquesta, ni tenir neta la torre, ni fernos respectar pels vehins, ni gastar ab mida y estalvi, ni... res.

Y abans no's perdi la cosa, es cent voltes millor canviar de servey.

Es clar, com no passa cada dia axo de que prenguin minyona a la casa gran... ¡si se n'han presentat de criades que venen a oferirse per si se les necessita!

Y ho fan sense miraments. No es alló de dir: miri, si may habian de canviar ¿sap? pensi ab mí... ¡peró jo no vull fer mal a ningú, que tampoch m'agradaria que m'ho fessen...

Aquí s'arreglan d'una altra manera:—La meva gent te gana, molta gana y necessitem entaularnos depressa, depressa, depressa.

Y'l pays les hi pregunta: ¿Qué sabeu fer vosaltres? Y aquí ve'l *choro de criades de La Marta*. Cada una canta ses habilitats, ja sia en un manifest, ja sia en un discurs.

Y'l pays que veu la poca trassa que te'l servey de la terra plana.. gira 'ls ulls a la montanya d'ahon sap que les noyes solen fer estada a les cases.

¿Ja son prou fetes les noyes de les regions per anar a servir a Madrid?

* *

Lo *Fomento del Trabajo Nacional* ha sigut declarat *Corporación oficial*.

Confesém la nostra ignorancia: no sabém lo que li dona de mes aquest titol.

Diu la *Gaceta*, que desde ara haurá d'estar disposat a donar consells al govern sempre que 'ls hi demani.

Lo que no diu, es qu'aquestos consells tinguin de seguirlos... ni tant sols de llegirlos, ni demanarlos pera 'ls assumptos graves ni leves de la competencia d'aquell.

Será alló de que quan a Madrid los hi convinga, pels seus fins particulars, dantlos una llepadeta, 'ls hi preguntarán: ¿qu'hi dius tú ab axó?—y tal volta sense esperar la resposta farán lo que 'ls dará la gana.

Es la manera que la gent de la olla tractan als provincians.

De totes maneres, sia enhorabona per vostés, y per D. Joan Navarro Reverter que comptá tenir millor rebuda, enviant per endevant una lliura de carmel-los.

* *

Solament que després de menjar los carmel-los, ens han plantat los papers al front, ab los recàrrechs del 10 y del 15 per cent que arriba a convertirse en 20 pels pobres tranvies.

Y cuydado que un 20 p % del producte brut, a sobre de tot lo que ja's paga, no es cosa de riure.

Se necessita tenir moltes *rr* al apellido pera rumiar aquestes cosasses.

* *

La *Camama* encara se las heu contra les professons catòliques.

Lo que deu agradarli son aquells *bateigs civils* en que una dona *desinvolta* porta una criatura embolicada ab un drap vermell, detras una música tocant la Marsellesa y per postres un centenar d'homes, mosses y xicots cridant y xiulant, entre les rialles de la gent que passa.

¡Axó, al menos, es poétich y edificant!

* *

La *Camama* borruera, parla de la peregrinació teresiana a Montserrat com ho sol fer un

Roca y Ruch acostumat a menjar ab lo gos des-sobre la taula. Assó es, embrutant y empastifant tan grandió acte.

Sempre 'ls ruchs mirarán a terra.

¡QUINA GRIVA!

(DEL VELLEI HUMORÍSTICH)

Una jove casadora viu trista y molt capficada; a ratos gemega y plora y 's té per molt desgraciada.

¿Y tot perquè? perque té lo nas xatet y aixamplat, de pelots lo llavi ple y 'l cos bastant desgarbat.

¡Trista de mí! diu la mossa, ¡jo si que estich ben guarnida! sens bon pamet y sens bossa... ¡tia per tota la vida...!

Diuen que quan vaig de festa tinch la figura d'un dau; fugen de mí con de pesta los fadrins, que res m'escau.

No obstant, no obstant, ulls hi ha que 'ls atrauen les lleganyes; qui'm busqui, dona tindrà, prou trauré trasses y manyes.

Y ves, un n'ha arreplegat que per ella se desviu: lo te tant embabiecat, que ell sols pensa en fer lo niu.

¡Pobre banau! veu en ella un conjunt de qualitats, la anomena sol y estrella que té molts corts encisats.

Y es, de petita y quadrada com una sota de copas, no sab dar una puntada, ni fer una olla de sopas.

¡Si al menos la jove fós religiosa y de cor noble! ¡cá, fill! si te doble el cos, te encara lo cor mes doble.

¡Religiositat m'has dit! may n'ha vistas de mes frescas; sols pensa en saras de nit, teatros, reunions y grescas.

De iglesia, a la bona pessa, si n'hi parlan ja s'empina; ni combrega, ni's confessa, ni sab borrar de doctrina.

Ell també si fa no fa.... ¡Déu del cel, quina parella! no es sola: si'l mon está perdut, no es pas maravella.

J. C. E.

UN AXERIT Y UN TONTO

Durant la última guerra civil, en una ciutat catalana hi vivia un sabater molt burlétá y persuadit de que era molt graciós. Un dia al matí, passá per son carrer un pagés que feya cara de no haber estat may a la ciutat, puix caminava a poch a poch y 's fixava molt ab les botigues y semblava que buscava alguna cosa. Lo sabater al veure'l passár, sortí tot depressa al portal, cregut que aquell era l'home que'l havia de fer riurer aquell matí. Convenut d'axó, se va dirigir al pagés, dihentli:

—Company, ¿qué tal vegada busqueu feyna?

—Per axó hay vingut, respongué lo pagés, ab cara de satisfacció, creyent haber trobat lo que buscava.

—Donchs bueno, digué lo sabater; si voléu fer lo que jo vos diré, ja teniu feyna per tot avuy y demá ja'n parlarém.

—Hay sortit de casa ab intenció de treballar, respongué'l pagés, y ha de ésser una feyna molt pesada, perque m'hi convingui, sempre y quan estigui ben pagada.

—Guanyaréu un duro y havéu de fer lo que os vaig a dir. Entréu, ¿veyéu aquest canti de aygua fresca? donchs ab aquest ventall no habéu de fer mes que ventarlo, a fi de que'l aygua no se calenti ab la calor que fá. A mí m'agrada viure ab comoditat y no perdono gasto per pasármela be.

Lo pagés se sentá en un tamboret y venta que venta, perque l' aygua fresca del sabater no s' escalfés. Lo sabater, al principi, feya lo serio; però després vá comensar á fer brometa, burlantsen del pagés. En vá lo sabater preguntava si aquell ofici costava molts anys de aprenentatge y si lo govern feya pagar contribució industrial per exercirlo, perque lo pagés feya lo desentés y venta que venta l' aygua fresca del sabater. Aquest, passá tot lo dematí bromejant, pero després ja comensava á cansarse; per axó, tan prompte com tocá mitj dia digué al pagés que ja se 'n podia anar á dinar, que prou se 'l havia guanyat. Aquell s' axecá del tamboret y preguntá á quina hora havia de tornar. Lo sabater, que ja 's cansava de la broma y que no creya que se allargués tant, contestá que hi tornés quan volgués, pero que l' aygua ja estava prou fresca. Lo pagés donchs, aná á dinar y al cap de una hora ja 's tornava á sentar al tamboret pera continuar la feyna. Llavors lo sabater se li encará tot cremat, preguntantli qué se havia pensat; y lo pagés tot seré contesta que los pobres havian de trevallar. Y 'ls burros també replicá lo sabater.

A pesar de la mala cara y de les paraules del sabater, lo pagés venta que venta, fins qu' aquell tot cremat li digué que ja podia plegar. Llavors lo pagés s' axecá del tamboret y dirigintse ab tó de jornalera á qui l' havia fet trevallar, li digué si faria 'l favor de pagarli. Fugíu, home, fugíu, deya 'l sabater: tan tonto sou que no comprenéu qu' axó ha estat una broma? En vá lo pagés digué qu' ell havia complert ab lo tracte y que just era que li paguessin lo pactat, puix lo sabater á crits lo tragué á fora dihentli que tan llanut no anés pel mon.

L' endemá lo pagés se presentá al governador militar y li esplicá fil per agulla lo que li havia passat. Lo governador enviá á buscar lo sabater y li preguntá si lo que deya lo pagés era veritat. Lo sabater contestá que era veritat, pero que 's tractava de una broma. Llavors lo governador ab cara farrenya preguntá al sabater si tenia dret de burlarse de ningu; lo sabater contestá que no, després li preguntá si tenia obligació de complir los tractes que fés, y com lo sabater contestá que sí, lo governador li maná que pagués lo duro al pagés.

Tot seguit se desenrotllá una escena, que posá de manifest que de axó que 'n diuhem axerits y tontos n' hi ha de moltes classes. Lo sabater se va traure un duro de la butxaca, y pera dar á compendre que 'l pagava sense haverlo guanyat, lo posá á la mà del pagés dihent:—*Teniu, vos lo regalo.* Lo pagés contestá:—*Deu vos ho pagui; ara feu lo favor de dar-me lo duro qu' he guanyat;* y lo sabater, tot y sent tant axerit, vá haver de entregar un altre duro al pagés, puix lo governador va dir que aquest tenia tota la rahó.

E. DE CANET.

DE LA MEVA CULLITA

Es cosa que molt m' embrolla sentir dir:—digué l' Aqueta—

Necessito una pesseta per poguer fer bullir l' olla. Jo 'ls prometo per qui soch, no rese tal cosa, ab mi, puix, si la vull fer bullir, haig de menester bon foch.

—La vida que fa en Macarí jo la se al peu de la lletra: digué, dantse *tono*, en Mari y va replicar la Petra:

—Jo al peu d' un abecedari.

—Un agent de policia porta prés á n' en Marsal
—¿Perque vá pendre un rellotje?
—No, per que va pendre... mal.

—Los joves, d' avuy, comparo ab los cohets voladors que, avansan ab furia inmensa y 's fonen á lo millor.

—Es vosté molt de la broma.
—¿Jo de la broma? está errat, soch forner.

—¿Nascut aquí?

—No, senyor, dalt d' un terrat.

S. DE C.

LO JUTGE

Castella, tant rica en celebritats com la que 'm posa la ploma á la mà, una vegada 'ns va enviar un jutge, quin recort no 's borrarà may de la memoria dels catalans que tingueren ocasió d' experimentar ses justicies.

Com que era jutge, va créurer que tenia la facultat de jutjar quins eren los crims punibles y quins no; y ho va fer d' una manera que podria servir d' exemple al castellá més centralisador. Bon punt arribá á n' aquell recó de Catalunya que tingué la ditxa d' alimentar á n' aquell héroe de la Justicia, va quedar esglayat enfront d' un crim tant general y tant colossal, que 'l pobre no 's sabia esplicar cóm podia ser que Espanya no alçava una creuhada contra aquell crim tant deshonorós per ella.

Ell que se 'n va cap á casa, y vinga esmolar la espasa de la justicia, convençut de que, ó ell no era digne d' anomenarse castellá, ó d' aquell crim ni rastre n' havia de quedar sobre la terra. Sabéu quin era aquell crim de lessa nació espanyola? Sabéu quin era aquell reu digne de tots los cástichs y tormentos, de tots los martiris?... Donchs aquell crim... (no cayguesseu en basca, estimats barretinayres, encara que prou hi ha motius per axó y per molt més). Donchs aquell crim era lo no enrahonar castellá dintre d' Espanya; aquell reu era la llengua catalana!!!

Li va móurer tant cruel guerra, que al cap de pochos dies no hi havia ni acusador, ni procesat, ni testimoni, xich ni gros, que no s' estudiés quatre mots castellans per esquivar les justes ires del justíssim jutge. Prou se 'n cometien d' injusticies, perque 'l jutge moltes vegades no entenía sa estimada llengua, feta malbé per quatre rústichs catalans; mes no hi feya res, que ab temps y ab paciència tot s' adobaría... menos les ferides del qui ja havia rebut. ¡Que fins la justicia s' havia de sacrificar en be de la nació espanyola! ¡No faltava més!

Un día s' hi va presentar l' apotecari d' un poble vehí demanant justicia, ab lo verdader propòsit de no dir un mot que no fos en catalá. Alló va ser un terratremol... de nirvis y ossos del Jutge.

—*Hable V. en castellano!*—va cridar enfurismat.

—No, senyor, no; que si vosté s' estima la seva llengua jo també m' estimo la meva.

—*Hable V. castellano, que yo no entiendo esta jerga!*

—Donchs, devia enténdrela, ó quedarse á la terra ahon parlen la seva.

—*Hable V. castellano, que no se puede administrar justicia cuando no se entienden las partes,*—va repetí 'l Jutge, ja fora de cassola.

—Donchs, per la matexa rahó ha d' estudiar lo catalá qui te de viurer de la justicia y ab los diners dels catalans...

Conseqüencies: Que 'l Jutge va clavar una multa al apotecari: y que aquest, si va volguer justicia, hagué de tornarhi un altre día sense aquell propòsit tant revolucionari d' avans. Y tothom va quedar en paus... menos l' apotecari qui ja tenia la multa á les costelles.

II

Una hermosa tarde de Setembre l' apotecari retornava d' una cassera, portant més gana que cassa y barbotejant un vella cançó del Comte l' Arnau. Lo sol s' amava ponent, ponent, y ja donava son bes de despedida á les cimes de les més enlayrades montanyes. Tot baxant per una serra l' apotecari feya marrades y marradetes, perque la serra estava cusida de mates y arbrets que l' aturaven á cada pas. Tot d' una va sentir un gemech y s' aturá per véurer d' ahon exía; y repará que venia del fons d' un forn vell de cals que tenia á la seva vora. Ell que s' hi avança, y... ¡Jesús, María, Joseph! si 'm sembla que es lo senyor Jutge!

—*Él mismo, paisano, el mismo,* va respóndrer ab un tó dolorós. *Gracias á Dios, que me ha enviado quien me saque de este infierno.*

—¡Ja 't tinch!—va pensar l' apotecari; y axecant la veu va dir al senyor Jutge:—*Si pels seus pecats hi ha vingut á caure, no lo 'n pot tráurer sinó Deu que li ha posat. Lo que es jo, me 'n guardaré ben bé de ferho.*

—*¡Por Dios, no se chancee V. que un brazo y una pierna me duelen horriblemente si trato de menearlos.*

—Parli catalá, si vol; que aquesta mena de llenguatge no l' entench.

Lo Jutge va obrir uns ulls com unes mangranes, y 's mirá un moment fit á fit al apotecari; y tant aviat que 'l reconegué, ab lo tó més llas-timós li va dir:

—*¿Y se vendría V. dejándome perecer en este abismo?*

—Lo que es avuy, no l' en trauré pas: seré un altre día ab tal que mude de llengua y de propòsits.

—*¡Por Dios, tenga V. compasión de mí! ya le devolveré la multa que le hice pagar.*

—Lo que més me dol no es pas la multa, es la guerra que vosté fa á la llengua catalana. Si no 'm promet que sempre més parlará en catalá, á lo menos en lo tribunal, aquí 's queda fins que Deu tingue compassió de vosté.

—*Eso no se lo puedo prometer, porque sería una injusticia y una traición á la nación española.*

—Donchs, passiho be, que jo tinch altra feyna. Y feu com si marxés.

Lo Jutge que prou se recordava lo gémit d' aquell catalá que li havia mancat al respecte, se va esgarriar de cap á peus, y se posá á cridar:

—*¡Por Dios, vuelva V! ya se lo prometo todo.*

—L' apotecari se torná á girar—*¿Qué diu, que m' ho promet?*

—*Sí, señor, sí.*

—No n' hi ha prou: es que m' ho ha de jurar. M' ha de jurar que á tothom dexará enrahonar catalá, y que vosté enrahonará catalá sempre que fassi justicia als catalans.

—*Si es que puedo aprender este lenguaje, se lo juro á V.*

—Ara si que l' en trauré, si puch.

No gayre que no podia, perque 'l clot era fondo y 'l senyor Jutge pesava molt. Mes al cap d' avall Deu va volguer que lo 'n tragués. Y se n' anaren cap á casa del apotecari, perque 'l Jutge tenia un braç espatllat y una regular ferida á la cama.

Aleshores si, tothom va quedar en paus; perque 'l Jutge, d' allí endevant se va portar com un home, y tothom n' estava content.

UN MORONEU DE LA FEIXA.

CARTA RIMADA

Molt estimat Senyor meu: d' un modo senzill y breu y ab ben poquetes rahons, tinch lo gust de presentarli un servidor, que á explicarli be les meves intencions.

Jo, que ab trasses de Poeta improviso una quarteta, una décima, un sonet,

Jo, que ab bastants setmanaris revistes y molts diaris he fet veure 'l meu capet.

Jo, que ab odes y elegies y ab trenta mil poesies he escrit en catalá, d' escriurehi, me don vergonya perque d' ells, ni per almonya un setmanari bo fa.

Exeputant LA BARRETINA y algún altre, que tunyina dona á tots los esquilats, los demés son poques-soltes y dich y diré mil voltes poques-soltes comdemnats.

Per xó ab fermesa y amor m' oferesch per escriptor, de tot mon cor, á vosté, y ab prosa y cartes rimades dar moralment garrotades als qu' ens maltracten de be.

Per axó disposi, mani, si li convé res demani, al seu servey sempre estich, també pel seu setmanari en avant, per ordinari seré son millor amich.

Y quan vinga una poesia ó prosa, sia 'l que sia qu' es fet meu conexerá, ab la firma que li poso y firmar sempre 'm proposo:

UN APRENENT D' ESCOLÁ.

Pere-fort, Janer.

CARTES DE FORA

Roda 29 Juny, 1897.

Senyor Director: Lluhidíssimes foren les festes ab que 'l «Círcol Catòlich» de aquesta vila obsequià en lo dia de Sant Joan a sos celestials patròns lo Sagrat Cor de Jesús y Sant Lluís. La comunió general, ofici y trissagi, que cantà 'l chor del Círcol, foren actes tant concorreguts, que no 's podia esperar mes de la religiositat de la major part dels socis. Per final de la festa se celebrà al vespre una vetllada literaria musical, religiosa y patriòtica, en la que les composicions tant declamades com cantades eran escrites en nostra parla benivolguda. La vetllada resultà solemne a tot serho y les composicions feren les delícies de la triada concurrència que ompia de gom a gom el local. Axó vol dir que 'l jovent d' aquesta vila va despertantse depressa de la indiferencia religiosa en que estava sepultat desde llarch temps y animat pels seus triomfs, va arborant cada dia mes alta la santa bandera de la fé y de la patria. Afora defalliment y temor, ánimo y constancia, que Deu protegirà en avant sa noble empresa, com visiblement l' ha protegida fins ara.

E. P. V.

Senyor Director de la BARRETINA.

Barcelona.

Molt estimat Senyor: Ab tot lo sentiment y pene del meu cor me poso a escriure les següents ratlles; se tracta d' un que no content en haver introduhit en aquesta catòlica Ciutat uns periòdichs que cap faltan feyan, ha tingut l' atreviment d' ell personalment repartir en aqueixos dies uns paperots, que segons se diu, contenian los mes horrenos atachs al *Corpus Cristi*; burlantse de les funcions y professons del *Corpus*; y altres deu mil disbarats. ¿No es arribar al colmo l' atrevirse a passar per los carrers semblant cosa donantlos a tota la gent, grans, petits, sabis é ignorants; y esperar quan venian la gent dels pobles del contorn a vendrer sos objectes en aquesta Ciutat y esplicarlos, dihentlos que alló era lo verdader Evangeli, y no sé quantes barbaritats mes?

Pero també si mirém, ¿no es el colmo de la indiferencia y d' una altra cosa mes, el que l' Autoritat Civil hábil y celosa per fer plegar a subjectes que ab ses cançons criticavan a cert personatge, no fés retirar a aquest que repartia sos paperots que no criticavan a un cert personatge, sino que contenian heretgies contra 'l Deu de cels y terra, y contra el Rey de Reys? Sols sembla se podia permetrer en exos temps tan desgraciats pera nostra Patria; ¿encara son poques les calamitats que pesan sobre nosaltres?

Permetim, Senyor Director, donar l' alerta desde aquestes columnes als meus conciutadans.

LAIÚM.

Seu d' Urgell 29 Juny 1897.

Molins de Rey, 1 Juliol 1897.

Estimat Sr. Director de LA BARRETINA: Una quinzena de días fa, que tot el poble quedá escandalisat contemplant lo primer enterro civil que hi ha hagut aquí.

La impressió no ha pogut ser mes dolorosa per quan es públich y notori que 'l difunt, en sos sufriments, invocava a la Verge Maria y que sens la vigilanciá dels sectaris apostats en son entorn pera que no pogués arribar fins a n' ell la veu amorosa de l' Esglesia, es segur que aquella soberana senyora no l' hauria deixat morir com una bestia. ¿D' aquesta manera entenen la llibertat de conciencia!

Una cosa 'ns conhorta y es que pera que l' acte resultás fou precis acudir als descreguts dels encontorns; nostra població no donava prou contingent.

Li escrich aquestas ratllas com a expressió de protesta d' aquesta localitat encarregantli una vegada més fassi públich los procediments eficaces qu' emplean aquests ferrosos devots de la moderna llibertat.

¿Deu vulgui illuminar a la familia que s' ha prestat a semblant escándol y que 'l que ha baxat are a la fossa sigui l' últim dels seus membres que mori essent víctima d' aytal esclavitut!

S. a. s. s. q. b. s. m.

X.

ESPATECH

Un esquerrá rich y ruch que 's diu Roch Duch segons crech, recurrent un dia un rech, rrelliscá a un xarch de such. Dilshi dech que 'l rich d' en Duch al veurers brut, dins d' un sach va ficarse, y prop d' un bach quedá arraulit com un cuch.

LENAM TENEN.

CONTESTA

Al Sr. Surisenti.

En Merich qu' es poeta modernista cap llibre a ne la impremta va donar; vosté somniá al dí que lo caxista per que no tenia i i i no 'l va acabar.

H. MARICEL.

ESCENA EN UN MENJADÓ

Adorno del menjador de classe mitja.

Las senyoras de la casa s' assentan a la taula.

Entra un amich.

—Ha dinat ja, senyor Paquito?

—Sí, senyora.

—¿Quant ho sento! Un altre dia, vingui antes de dinar.

Vuyt dies després. Lo mateix adorno y 'ls matexos personatjes.

—¿Ha dinat ya, senyor Paquito.

—No, senyora.

—Pero home, miris que perjudicará l' pahidor, esperant a menjar tant tart.

Un senyor que tenia una filla lletja com lo pecat, desitjant desferse de ella la oferí en matrimoni al fill de un seu amich.

—Pero—li diu aquest.—Vosté no 's fa cárreh que ella es cega y coxa.

—Miri V. com s' exageran les coses, respón lo pare,—ella no está mes que privada del ull dret y coxa del peu esquerra.

—Friolera.

L' ESCRIBENT DEL REGISTRE DE CONILL.

EPÍGRAMES

Un borratxo que tenia una ampolla, li ha caygut, y un xaval bastant astut,

mirántsel ab picardía,

li digué fentne grans crits:

—¿Prou l' heu agafada bel!

Y 'l borratxo respongué:

—Ba... m' ha rrelliscat dels dits!

Lo meu noy, deya la Garça,

es un príncep dels primers.

—Príncep?.. Y des de quán ho es?

—Densá que fa de comparsa.

El senyor mestre trobá

un nen que a estudi no anava:

lo mestre al nen preguntá:

—Y donchs? que 't fan treballá?

digam: ¿quín ofici fas?

Y 'l nen, quedantse sopat,

respongué, tot espantat:

—Senyó mestre, faig CAMPANES!

A comprá un anell entrá

En Ramón, molt decidit.

y veyent que be li está,

d' alegría va esclamá:

—Me ve com l' anell al dit.

CARLOS D' ALFONS.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Part del cos segona,

primera animal,

cert cas atmosfèrich

tercera ne val;

de hu y dos de roba

tots los botiguers

en poguentne vendrer

es son interés;
tercera y segona
si a l' esglesia vas
y ab cuydado miras
molt prest ne veurás;
ma tersa y primera
de fil ne sol ser,
de cotó, de llana,
y seda també.
Lo total ja conto
que n' haurás trovat,
es un utensili
que 's bo per pesar.

J. XIMÓ.

GEROGLIFICH

Q
I X : M
OR TEN

†

N. SALLESAS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6	7	8	riu d' Espanya.
5	3	4	1	6	2	3		droga.
5	3	4	3	2	8			aucell.
5	6	7	6	4				carrer de Barcelona.
5	3	7	7					» » »
5	6	7						vegetal.
5	3							lletra.
5								consonant.

UN PI D' APROP DE REIXACH.

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trencas-closques del número passat.

Xarada: Cas-so-la.

Geroglífich: Deu tot ho veu y tot ho sent.

Cipri A net.

Fran cisquet.

Jaume t.

Ant o net.

Joa n et.

Qui met.

Pe pet.

Pere t.

Fa ustinet.

C

T O N

Rombo.

C O R A L

N A S

L

Targeta: Alvarez de Castro.

Conversa: Carter.

Intrínquis: Granat.

CORRESPONDENCIA

Lo notari de Llordá y Benet duch de la patria: Mirarém d' arreglar les proses.—A Sió: Anirá.—J. Sallerusach y Barcelony: Sols una ne farém servi.—Teresa Cetrills: J. B.: Fa de mal dir sense saber la edat, gustos y demés. Espliquis y 'l servirém.—Cla y Net: No 'ns agrada fer comparacions. Aquella tal volta anirá si ve a tom; pero no 's desanimi y avant.—B. M. H.: No diu quan va passar alló.—R. T. pvre.: Reduda sa carta havém fet tot ab molt gust lo que 'n ella V. 'ns demana. Gracies.—P. Ll. O.: No havém rebut res que fes referencia al assumpto de que 'ns parla pero si ho rebessim no 'n fariam cas puix les coses particulars no cuynan en nostre periòdich.—Pepet A.: Mutatis mutandis es cosa coneguda.—J. Caminal y C.: Rebuda sa carta dia 3, y paquet, conformes, fet l' abono, n' enviarém 25.

SERVEY DE LA BARRETINA

Algun suscriptor ha cregut que per no haver dit res del «Servey» en l' última BARRETINA, no podía ja fer demandes, lo qual es una equivocació. LA BARRETINA ofereix de nou son «Servey» que 's farà en les condicions ja anunciades. Les demandes servides son ja una bona pila.

Estampa. LA CATALANA Dormitori de Sant Francesch, 5.